

**CARL
JACOBSENS
BREVARKIV**

NY CARLSBERGFONDET

1911-03-07

AFSENDER

Stefan Sinding

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

København

Modtagersted:

København

Arkivplacering:

Glyptotekets Arkiv

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

Potsdam Privatst. 121 B Berlin W. J. 3. 11.!

Kjære Jacoben.

Jø skulde ikke holde af Danmark.
Det land, hvor jø har fundet et hjem i alle
dessa mange Aar, hvor hele min Livsvirk-
somhed af nogen Betydning ligger, hvor jø
har fundet idelhelstøttet Muligheden for at
kunne leve for min Kunst, takket være Dem.
Når saa etaknemmet er jø ikke og heller ikke
saa dum eller utros. Men jø har fundet det ris-
tigt nu for mig at gaa til Paris, fordi jø
finder, at det er en indtærende Sag, hvor jø haaber
at kunne holde min kunstmæssige Livskraft læn-
ge vedlige, om da jø er gammel og ikke kan på-
regne at kunne saa mange Aar længe at arbejde
kraftigt i - og hvor jø kan finde den Haandværks-
hjælp, jø finder nødvendigt. Jø har jo set, hvor ilde
det er at sende sine Arbejder til Carrara og læn-
dem omis handlede tilhæng. I Paris kan jø vaske
over hvert Marmorstykke, der gjøres i mine Statuer.

Jø skulde ikke slæbe Danmark! Al jo, daudet
er godt, og Folket er godt, og det vil vedblive at
blive det samme merkelige, aandeligt overlegne
Folk, det altid har været. Men landet - der rettere
Kjæmpehær og uensindighed er uendelig Periode, og
jø er ikke mig nok til at være på Overgangen!

2 Der ligger en Raskhed droppen i denne Tid og
undergiver alt, som rager lidt over det almin-
delige, forgiftet det og sundere det ned, hvor det kan.
Og disse giftige, misundelige, rase Hærens har valgt
sig saa store og magtige og fede, at de for en Tid
har tagt Magten fra alle de Andre. De holder sig
saa vist ikke lange, men for lange for mig. J. anser
det usundt, ja forlost for mig at leve imellem dem,
og derfor vil jeg afsie for dem - en Tid. Det pine
mig, er mig mestbydeligt at se dem Raskhed, kon dem
chambran Røpattiler af, hvad jeg føler Arbidighed, ja
Omfrygt for. Al jo, jeg har set de Aelske, de har
provet at give dem. Og det ment af alt har fyldt
mig med et forvirret Raseri. J. kan jeg ikke styre
te los paa dem og lade dem ubill, som jeg vilde,
fordi de kængotten og sparker dem Mand, jeg føler den
store Arbidighed og Hengivenhed for. J. har ligget søn-
løs Nat efter Nat, Nat efter Nat i Fortvivlelse. Det
tager Modet fra mig. J. vil ikke leve oppe i det.
De Jacoben, de er en gammel Døve, med Modet
og Tandterne og Kløven i fuld Kraft endnu. J.
-- ja, en de, de paa dem Skalde og dem Rys, saa
bed som et Fjeld. Men husk paa, at jeg er en lille
Fynd, epinket Mand. J. har saamæn kunnet
holde mangen en Storm ud jeg oppe, og jeg er sig
rote oppe endnu, men jeg vil dog klappe, vi nu
nu lidt forrige gøre med mig selv, vil ikke slide
unidsundigt paa mig. Den som skal skake den
fineste Kunst, tror jeg lidt efter lidt bliw omfintlige

men end vore hjemme opaa. En afkrevet, hjelpe-
løs imitation af Archaisme, saakaldt Imitation
i Tide og Urtide. Her saa jo falden Dag en "Korinth",
egyptiens, etor, need to Odin and Dnytan, sidde
solerlos som min "Madr Jord" i sort Marmor. Ja, men
i Madr Jords Skid sover to ^{moder} Mener. Korinth skulde vel
være det ommerte, faldtes fuldente, der paaer ikke en
stør Imitation. Jo synes Paul Dubois Korinth er
deilig og lige deilig den Dag idag, skjøndt det er man-
je år, siden den blev gjort. Det samme synes jo om
Michel Angelo's Madonna, saa nægtig hun opaa er.

Når det foretager er skjønt og trist, saa hurtigt Kunst-
verne glemmes, de står opaa. Paul Dubois synes ikke
med navn i Paris, glemte. Falguiere ligedan og alle
dise store, ~~Kunstverne~~, som gjorde saa udmærkede
Kunstverne. Paris er glemte. Men jo ved en,
saa er trofast. Det er saamen Brygger Jacobson, og
det en praktisk Forening. De leverer Kunstverne,
nu i Sken og Droner, saa kan jo Menerken gaa
gennem Tidernes Løb og hentes paa, hvad de har
gjort af at hente.

Da jo var ned i Paris nu sidst, saa jo intet nyt,
jo syntes var videt vand. Det eneste var Bouchard's
Architekt, som nu er kommen i stien i det nye Kaa-
anlag bag Gambetta's Monument, der står opaa
"Kaisers Soiner" af Lantowski og hans "Architektur", som
jo ikke finder saa god som "Kaisers Soiner".

Hier i Berlin har vi ²⁰¹⁷ meget fundet. Her 5
er det saa kolossalt altsammen. Tyskerne
har ikke megen Evne for det Graciose, i det hede-
lygt, og ved bestandig at arbejde med disse
uhjyre Skikkelser bliver de plumpere baade i sin
Fandari og Udfoerelse. Det eneste graciøse Arbei-
de, jeg har set her, er Walter Schottos Brev med
de tre Damske, som jeg sendte dem Fotografier af
i Spanien. Siden Schadow synes jeg det er godt for
Loven her. "Monumental" er Skikorden her. Den Slags
Ond kan være farlige og vildledende nok, naar de br-
ges i Tide og Utide. I Skog hørte man sent og tid-
ligt Tale om "Guinier", saa droppede Træde de, at de
var Guinier altsammen. I Danmark gaaer Ar-
det "Kultur". Javist har Danmark en ret enind-
melig Kultur, men de har ogsaa en god Flak Bølle
denstjernerne, saa grove man kan tænke sig.

De vover ikke paa Træer tværken Guinierne eller
den rigtig fine Danimette. For nogle Aar siden
var ogsaa det "Guinier" paa Møde her. (Nu er Skil-
kønt Møde, det er lignom med Russere
i Paris) Naar de have kunde gjore noget rigtig
bergynderligt, helst mystisk, ^{da det saa var det som} ~~hørs~~
saa var det ganske alt.
Naar jeg ser paa, hvad de har holdt sig gjennem
Tidene, synes jeg ikke det usunde (undvædigen per-
verse) staa som det bedste, men netop det sande
naturlige, det som er gjort uden Flodens patens naturligt
fjelt

Men her sidder jeg og filosoferer ihedensfuldt at
svare paa Dines Brev: 6

Jarvisit maa nu først "Elskovsgruppen"
og Hausens Monument gjøres færdigt. Relieffet
til dette Monument holder jeg paa med her,
samtidig bliver Figuren lagt op. Løst an-
før mig i Paris, saa jeg kan tage fat paa
den, strax jeg kommer. Jeg har ingen Ansettel-
se for ikke at faa dette færdigt til 1ste
September og afleveret. "Elskov" som ikke
er den samme som "Mai" har jeg arbejdet
paa derhjemme med Pedersen Dines Hjælp,
men jeg maa have en bedre Medhjælper. Som
jeg skrev til Dem eller kanske sagde jeg det-
vil jeg strax jeg nu kommer til Paris, lade
denne Gruppe komme ned til mig. Jeg har
en udmærket Marmorhugger, som skal hjæl-
pe mig med den, saa hurtigt som muligt
skal De faa den. De kan vide, hvor jeg
selv er uhykkelig over al den lange Tid. Der-
ved har været mig en stem Mand.

7
Det eneste Exemplar af "Kansen"
er det, som Glyphateket eier. Ja,
det vilde være mig en Glæde at give
den i Marmor. De husker jo nok,
at jeg vilde slaa den istykker, da De
fik den. Og De havde Ret. Havde jeg
have haft dem saa mange Gangs til
at hindre mig i den Slags Executioner!
Jeg er jo nu, at du i denne Figur er
en unydelig Heftighed, som har
eit Vord, og de Feil jeg ser, kan lette-
lig rettes.

Pasteurs Medaille skal jeg faa skikket
nu.

Livsglæde er en Figur, jeg har gjort i
Elfenben og Bronze for min Ven Gimsberg,
som i de sidste Aar har kjøbt en hel del
af mine Arbeider. Han vil vel nok nødig
men jeg tror nok, jeg faa Lov til at kopie-
re den.

Saa er det "Katten". Jeg gjorde denne
Gruppe for mange Aar si den. Den Gang fandt
jeg den var ganske bra - alles havde jeg ikke gjort

Weiss et Exemplar - men i Aarenes Lib⁸
er den bleven meget yndet. Jeg synes Maki-
vet, Tanken i den er stor og alvorlig. "Nat-
ten" symboliseret ved et sovende Menneske-
par. Men jeg vil have mere Styrke i Grup-
pen uden at tabe Sæthed og Qvæthed
og Skjønheden. Side 35 er et Billede af en
af de mange Skisser, jeg har gjort (det er ik-
ke den første) til denne "Nat." Du synes jeg
jag har fundet noget godt.

Mai er en Gruppe, jeg gjorde forrige Sommer.
Jeg stod en Dag og saa ud af Vinduet
uden paa den aabne Markt bag min Villa.
Der saa jeg det yndelige, gamle unge Par
siddende sammen saadant, som jeg med det
samme skiverende efter dem, uden at de
saa mig. Jeg tror den var Marmorit værd.

Ja, den som sad derhjemme hos Dem og
talte med Dem, som vi to saa ofte har talt
om Kunst sammen! Et Brev er ikke det. Men
er jeg længe, dette Brev er alt for længe.

Piccola og jeg sender Dem vor kjærligste Hilsen
Deres kære Stephan Svidins